

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ

Ο ΥΠΝΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΡΟΔΟ

ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2016

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ζέφη Δαράκη: *Ο ύπνος είναι ρόδο*

1η έκδοση, Δεκέμβριος 2016

Μακέτα εξωφύλλου και σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Βαρβάρα Καρζή

ISBN: 978-960-504-176-2

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Ζέφη Δαράκη

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
email: info@nnet.gr
www.nnet.gr

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μεταπτώσεις, 1967

Διαβάσεις, 1969, Θεσμός

Εμπλοκή, 1971, Κέδρος

Ο κήπος με τα εγκαύματα, 1973, Κείμενα

Έκλειψη, 1974, Κέδρος

Το ημικύκλιο αίμα, 1974, Κέδρος

Ο Αρχάγγελος καθρέφτης, 1976, Κέδρος

Ο άνεμος και τα ρολόγια, 1977

Ο λύκος του μεσονυχτίου, 1978, Κέδρος

Τα αόριστα γεγονότα, 1980, Κέδρος

Το μοναχικό φάντασμα της Λένας Όλεμ και Θάλεια, 1982, Εστία

Το τελευταίο γράμμα, 1982 (εκτός εμπορίου)

Η κρεμασμένη, 1984, Εστία

Το ιερό κενό, 1988, Ύψιλον

Κοιμήθηκα η αγάριστη, 1992, Ύψιλον

Η θλίψη καίει τις σκιές μας, 1995, Νεφέλη

Ωσάν λέξεις, 1998, Καστανιώτης

Εκλογή 1971-1992, 1999, Ελληνικά Γράμματα

Το σώμα δίχως αντικείμενα, 2000, Νεφέλη

Το ακίνητο εν οδύνη, 2002, Νεφέλη

Τα ποιήματα 1967-1982, Νεφέλη (συγκεντρωτική έκδοση)

Τα ποιήματα 1984-2004, 2005, Νεφέλη (συγκεντρωτική έκδοση)

Ο απέναντι χρόνος, 2006, Νεφέλη

Σε ονομάζω θα πει σε χάνω, 2008, Αλεξάνδρεια,

(Βραβείο Α. Πορφύρα Ακαδημίας Αθηνών)

Ερήμωνε, 2012, Ύψιλον
Η σπηλιά με τα βεγγαλικά, 2014, Νεφέλη,
(Κρατικό Βραβείο Ποίησης 2015)
Ο ύπνος είναι ρόδο, 2016, Νεφέλη

ΤΑ ΠΕΖΑ

Μάρθα Σόλγκερ, 1985, Κέδρος
Ευγένιος και Ισαβέλλα, 1986, Εστία
Η Όνειρος, 1990, Εστία

ΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το παιχνίδι να ονειρεύεσαι, 1981, Κέδρος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Το σώμα δίχως αντικλείδι – *Le corps sans passe-partout*,
μτφρ. Janine Kaminski, L'Harmattan, Paris 2006.
Το σώμα δίχως αντικλείδι – *The body without passkey*,
μτφρ. Tom Nairn, Dionysia press, Edinburgh 2000.
Η θλίψη καίει τις σκιές μας – *Sadness burns our shadows*,
μτφρ. Tom Nairn, Dionysia press, Edinburgh 2000.
Επιλογή, μτφρ. Nadia Myrianova, Pelikana Alpha, Sofia.
Ποίησή της, στις κυριότερες ελληνικές και ξένες ανθολογίες.

www.zefidaraki.gr

Ο ΥΠΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΡΟΔΟ

Σκοτάδι που κυλάς μες στο σκοτάδι σου

Σκοτάδι που κυλάς μες στο σκοτάδι σου
αιώνια θα μπορούσες να κυλάς
σε ακινητοποιώ
με της γραφής το αμάρτημα
τότε γίνεσαι
το μέλλον ενός αφηρημένου παρόντος
ανάμεσα στην άρνηση και την άρνηση
ανάμεσα στο πραγματικό αυτού του απογεύματος
και στην απάρνησή του

κι έτσι γεννιέσαι με μια ενδόμυχη αποστροφή
προς τις αποκαλύψεις σου γιατί
η γυναίκα πέθαινε
στα υπόγεια του σώματος όπως κι εσύ
γραφή και αμάρτημα
πεθαίνεις επάνω σου

... μα δυσκολεύω την ονειροπόληση καθώς
επάνω μου κρέμεται
σπασμένος φεγγίτης το κύμα

...

Μπορώ να σε ονειρευτώ
ως το άπειρο
ανύπαρκτο όνειρο σε στολίζω
μ' ένα κλαμένο πρόσωπο σ' εγκαταλείπω
ποδήλατο παρατημένο
και εναντίον κάθε αθανασίας

Το κορίτσι μέσα μου
δεν ήτανε πραγματικό χάθηκε
μαζί με κείνο το μολύβι
που άνοιγε αχηβάδες εξομολογήσεων
εκμηδενίζοντας το παρόν

Κάποτε διέκρινα τη σκιά της
στις παρυφές δύνοντος λόφου
σαν να ετοιμαζότανε
να γκρεμιστεί στο κενό

Ισορροπώ

στο άυπνο της οδύνης
Στα πόδια μου σέρνεται
με λυμένα σανδάλια ο ουρανός
 διασχίζω το άόρατο
που είναι παιδί που είναι
 δαίμονας απόκλημος
Αλλά τα κύματα του μεταθανάτιου χρόνου
 με ξεσηκώνουν
να εξομολογηθώ το αναπόδεικτο

Πώς αφανίστηκα έτσι, στις ψηλαφίσεις
μιας κατακρημνισμένης φαντασίας
Βήματα φόβιζαν τις σκάλες
Σκάλες μου κλείνανε τα φώτα Αιώνια απουσία
Γίγαντες σκιές στον τοίχο
σαν το βουβό παιγνίδι δυο χειρών

Πάντα κάτι μένει αναπόδεικτο...
Αφού αυτός ο περαστικός δεν ξέρει
 τι θέλει να πει
ή ξ ε ρ ε μόνο
 τι ήθελε να πει

Στο άλλοτε

Ω παρελθόν, παλιά μου αγάπη,
έζησα όλες σου τις θωπείες

μες στην ενθύμηση από ασπαίρουσες
στιγμές ενός παρόντος
που άναβε κι έσβηνε
την παντοδυναμία του παρελθόντος
επάνω στο άλλοτε φιλί

Ακροχλασιά

Μη λυπηθείς, θα 'ρθει μια στιγμή που
θα βρεθείς σε μια ακροχλασιά οι θάμνοι
τυλιγμένοι δαιμονάγγελο φως Γύρω η παρέα
ηλιοφόρα τα πεύκα μυθικά
Το κρασί στο ποτήρι θα θυμάται όσα δεν
έγιναν ποτέ

Τότε θ' ανέβει η θάλασσα
σαν κορίτσι επάνω στο τραπέζι
με τα μαλλιά χυμένα σε αμνήμον κύμα

Το τοπίο θα με κοιτάζει από πολύ μακριά ένα
δυσεύρετο μπλε του κοβαλτίου
θα τέμνει τα λόγια
στο ποτέ πια

Σπασμένα γυαλιά οι ώρες

Στις χούφτες μου σπασμένα γυαλιά οι ώρες
ως το τέλος που
η αναπνοή μου
μόλις που συγκρατούσε
το στήθος μου μην γκρεμιστεί στον τρόμο

Πρέπει να σκοτωθώ επί τέλους
πάνω στην κόψη των εικόνων

Όταν τα σώματα

Άχρηστα φορέματα
καπέλα δαιμονόπληκτα
άχρηστα όμορφα ρούχα
τραβηχτείτε
από την ασφυξία του χρόνου

Φύγετε νεραϊδούλες του ποτέ πια
με το σώμα γυμνό στη νεότητα
των νερών στα κύματα
των απλωμένων χεριών επάνω σας
αλλάζατε χρώματα
χρυσουγιές μου
όταν οι γάμπες γυμνές ως τους μηρούς
όταν τα σώματα